

Μνήμων

Τομ. 8, 1982

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΟΣ

ΣΠ. ΑΣΔΡΑΧΑΣ: Φορολογία και έκρηγματισμός στην οικονομία των βαλκανικών χωρών (15ος-16ος αι.) ● ΑΝΤ. ΛΙΑΚΟΣ: Οι φιλελεύθεροι στην επανάσταση του 1862. Ο πολιτικός σύλλογος «Ρήγας Φεραίος» ● ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΒΑΡΔΑ: Πολιτευόμενοι στρατιωτικοί στην Ελλάδα στα τέλη του 19ου αιώνα ● ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΛΑΣΣΗ: Η συμμετοχή των Έκτακτων στα Όρλωφικά (1770) και η αντίδραση της Βενετίας ● ΑΛΕΚΑ ΜΠΟΥΤΖΟΥΒΗ - ΜΠΑΝΙΑ: Το Καποδιστριακό κόμμα 1832-1833. Από την ήττα στον παραγκωνισμό και την καταδίκη ● Κ. Θ. ΔΗΜΑΡΑΣ: Συγκριτισμός ● ΟΛΓΑ ΓΚΡΑΤΖΙΟΥ: Το μονόφυλλο του Ρήγα του 1797. Παρατηρήσεις στη νεοελληνική εικονογραφία του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου ● Γ. ΜΟΥΡΕΛΟΣ: Η προσωρινή Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης και οι σχέσεις της με τους συμμάχους (Σεπτέμβριος 1916-Ιούνιος 1917) ● Η. FLEISCHER: Νέα στοιχεία για τη σχέση Γερμανικών άρχων κατοχής και Ταγμάτων 'Ασφαλείας ● Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ: Το πρόβλημα των γενειοτήτων στην Ιστορία ● Π. ΜΙΧΑΗΛΑΡΗΣ: Η έμπορικη εταιρική συνεργασία του βενετικού οίκου Ταρωνίτη - Θεοτόκη και των αδελφών Γ. και Θ. Γεωργιβαλών (1732-1737). ● ΑΡ. Κ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ένα άγνωστο έπισόδειο και μία ελληνική μαρτυρία για το πέρασμα του Leake από τη Τουρσίτσανη της Θεσσαλίας ● Γ. ΚΟΚΚΩΝΑΣ: Ίσοκράτους λόγος τρεις: Φλωρεντία c. 1495 ή Ρώμη c. 1517; Γύρω από μία διόρθωση στον Legrand. ● Θ. ΒΕΡΕΜΗΣ: Η άσημαντη μαρτυρία ● Γ. ΜΠΩΚΟΣ: Συμπληρωματικά στοιχεία σχετικά με την πρόταση του Π. Μαρκίδη-Πούλιου για έγκριση της τυπογραφίας στα Έκτακτα ● Τ. Ε. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ: Βιβλιολογικά Α' ● Χ. ΛΟΥΚΟΣ: Η ένοικιαση προσόδων κατά την Καποδιστριακή περίοδο. ● ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ 1977

ΑΘΗΝΑ 1980 - 1982

Η ΕΝΟΙΚΙΑΣΗ ΠΡΟΣΟΔΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ. ΑΠΟΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

ΛΟΥΚΟΣ Χ.

<https://doi.org/10.12681/mnimon.258>

Copyright © 1982

To cite this article:

ΛΟΥΚΟΣ, Χ. (1982). Η ΕΝΟΙΚΙΑΣΗ ΠΡΟΣΟΔΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ. ΑΠΟΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ. *Μνήμων*, 8, 370-378. doi:<https://doi.org/10.12681/mnimon.258>

Η ΕΝΟΙΚΙΑΣΗ ΠΡΟΣΟΔΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Τὸ θέμα τῆς ἐνοικίασης τῶν προσόδων στὴν περίοδο τοῦ 1821 καὶ στὶς πρῶτες δεκαετίες τοῦ ἐλεύθερου κράτους δὲν ἔχει, ἀπ' ὅσο γνωρίζω, ἀπασχολήσει συστηματικὰ τοὺς ἐρευνητές. Ἡ διερεύνησή του θὰ μποροῦσε, ὅπως νομίζω, νὰ συμβάλει οὐσιαστικὰ στὴν κατανόηση βασικῶν προβλημάτων τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας, π.χ. τῆς φορολογίας, τοῦ ἀγροτικοῦ πλεονάσματος, τῶν οικονομικῶν συμπεριφορῶν, τῆς κοινωνικῆς διαστρωμάτωσης κ. ἄ. Ἄρκεϊ μόνο νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ ἀγορὰ προσόδων ἀποτέλεσε, ὡς τὴν κατάργησή της, τὸ σπουδαιότερο «νόμιμο» μέσο πλουτισμοῦ γιὰ τὶς παραδοσιακὲς ἡγετικὲς ὁμάδες.

Στὸ σημείωμα αὐτὸ ἀναζητεῖται ἡ πολιτικὴ διάσταση ποὺ ἔλαβε τὸ ζήτημα τῶν προσόδων κατὰ τὴν καποδιστριακὴ περίοδο. Ἐκτίθενται μόνον ὀρισμένες ἀπόψεις· ἡ περαιτέρω ἐπεξεργασία τους, ποὺ προϋποθέτει ἐκτεταμένη ἐρευνα στὸ ἀρχεῖο τῶν σχετικῶν οικονομικῶν ὑπερρεσιῶν, θὰ μπορούσε νὰ ἐπιτρέψει συγκεκριμένες μετρήσεις τῶν φαινομένων ποὺ ἐδῶ ἐπισημαίνονται.

Γιὰ τὴν ἐνοικίαση τῶν προσόδων στὴ διάρκεια τοῦ Ἀγῶνα ὀξύτερος φαίνεται ὅτι ἦταν ὁ ἀνταγωνισμὸς ἀνάμεσα στοὺς προκρίτους, καπεταναίους καὶ ἀνώτατους κρατικούς ὑπαλλήλους. Ἐάν καὶ ἀπόλυτη, εἶναι ἐνδεικτικὴ ἡ παρακάτω ἄποψη ποὺ καταχωρίστηκε τὸ 1833 στὴν Ἀθηνᾶ: «...Τὰς δημοσίας προσόδους τῆς Ἑλλάδος, καὶ πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως τὰς ἐνοικίαζον οἱ ἰσχύοντες καὶ οἱ προύχοντες. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ὅσοι ἐμφύλιοι πόλεμοι καὶ ἐσωτερικαὶ ταραχαὶ ἠκολούθησαν αἱ τῶν πρῶτων εἰσπραξιῶν εἶχον τὸν σφετερισμὸν τῶν δημοσίων προσόδων, μὲ ἄλλους λόγους ἦτον προσοδοπόλεμοι».¹

Λίγο πρὶν παραδώσει τὴν ἐξουσία της στὸν Ι. Καποδίστρια, ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ εἶχε, σὲ πολὺ χαμηλὲς τιμές, πουλήσει (τέλη Δεκεμβρίου 1827) τὶς προσόδους τοῦ Αἰγαίου.² Ὁ Κυβερνήτης ἀκύρωσε τὶς πωλήσεις αὐτές, ἀποζημίωσε τοὺς ἀγοραστὲς καὶ προχώρησε σὲ νέο πλειστηριασμὸ μὲ σημαντικὰ κέρδη γιὰ τὸ δημόσιο ταμεῖο. Ἡ Ἐπιτροπὴ Οἰκονομίας, ποὺ τότε συστήθηκε, ἀνέλαβε νὰ ἐπανεξετάσει τὸ ὅλο ζήτημα μὲ στόχο τὴν αὐξήση τῶν κρατικῶν ἐσόδων. Ἀποφασίστηκε ὅτι δασμοὶ καὶ τὰ λιμενικὰ τέλη νὰ μὴν ἐνοικιάζονται πλέον, ἀλλὰ νὰ εἰσ-

1. Ἄρθρο τοῦ Κ. μὲ τίτλο «Περὶ τῶν Δημοσίων Προσόδων τῆς Ἑλλάδος»: Ἀθηνᾶ, ἀρ. 88, 18 Φεβρ. 1833, σ. 326.

2. Ν. Σπηλιάδης, Ἀπομνημονεύματα, τ. Δ', μέρος πρῶτο, ἐκδ. Κ. Διαμάντη, Ἀθήνα 1970, σ. 66 - 67. Γιὰ «ἀνωμαλίες» στὴν ἐνοικίαση προσόδων ἐπὶ Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς βλ. καὶ: Ἡ ἐπὶ τῶν Ἐθνικῶν λογαριασμῶν Λογιστικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς Καποδίστρια, 18 Νοεμ. 1829: ΓΑΚ, Γραμματεία Δικαίου, φ. 48.

πράττονται ἀπὸ κρατικούς ὑπαλλήλους. Τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γενικευτεῖ, γιὰ νὰ περιλάβει καὶ τοὺς ἔγγειους φόρους, γιατί ἡ Κυβέρνηση βασιζόταν στὶς προκαταβολές τῶν ἐνοικιαστῶν γιὰ νὰ καλύπτει τὰ τρέχοντα ἔξοδά της· δὲν διέθετε ἄλλους πόρους ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ περιμένει τὸ θερισμὸ ἢ τὴ συλλογὴ τῶν καρπῶν γιὰ νὰ εἰσπράξει ἢ ἴδια τὴ δεκάτη καὶ νὰ τὴν ρευστοποιήσει. Ἐξάλλου, μιὰ μεταρρύθμιση τοῦ φορολογικοῦ συστήματος δὲν φαινόταν, τουλάχιστον ἄμεσα, ἐφικτή. Ἐκείνη πού ἐπιχειρήθηκε τὸ 1830 ἀποδείχθηκε ἀνεφάρμοστη.³ Διατηρήθηκε, ἐπομένως, τὸ σύστημα τῆς ἐνοικίασης, τὸ ὁποῖο καὶ τὸ κράτος στεροῦσε ἀπὸ βασικά ἔσοδα καὶ τοὺς φορολογουμένους ἐπιβάρυνε μὲ μιὰ σειρά δυσβάσταχτων ὑποχρεώσεων στοὺς ἐνοικιαστῆς: μετακόμιση τῶν γεννημάτων γιὰ καταμέτρηση, ἀθαιρέσεις στὸν ὑπολογισμὸ τοῦ φόρου κ.ά.

Γιὰ τὸν περιορισμὸ τῶν μειονεκτημάτων αὐτῶν πάρθηκαν ὀρισμένα μέτρα: Οἱ φορολογικὲς περιοχὲς χωρίστηκαν σὲ μικρότερες ἐνότητες ὥστε τὸ ἀπαιτούμενο ποσὸ γιὰ τὴν ἐνοικίασή τους νὰ μὴν εἶναι πολὺ ὑψηλὸ καὶ νὰ μποροῦν περισσότεροι, κυρίως ντόπιοι, νὰ διεκδικοῦν τὴν ἀγορὰ προσόδων. Ὁ στόχος ἐδῶ ἦταν νὰ πάψει ἡ μονοπώληση τῆς ἐνοικίασης προσόδων ἀπὸ λίγα ἄτομα πού συνασπισμένα σὲ «εταιρίες», «συντροφίες» ἢ «συνεργατικὲς» πετύχαιναν, μὲ τὰ κεφάλαια πού εἶχαν συγκεντρώσει, νὰ παραμερίζουν κάθε ἄλλον ἀνταπαιτητὴ, νὰ κρατοῦν τὶς τιμὲς σὲ πολὺ χαμηλὰ ἐπίπεδα καὶ νὰ κερδίζουν ἔτσι σημαντικὰ ποσά.⁴

3. Ἀποφασίστηκε, γιὰ τὴν καλύτερη εἰσπραξὴ τους, νὰ πληρώνονται οἱ φόροι σὲ χρῆμα καὶ ὄχι σὲ εἶδος. Τὸ νέο αὐτὸ φορολογικὸ σύστημα δὲν ἀπέδωσε, γιατί σπάνιζε τὸ μεταλλικὸ νόμισμα καὶ οἱ χωρικοὶ ἦταν ὑποχρεωμένοι, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὶς ὑποχρεώσεις τους, νὰ καταφεύγουν στοὺς τοκογλύφους γιὰ δανεισμὸ. Ἡ Κυβέρνηση ἀναγκάστηκε, λίγους μῆνες ἀργότερα, νὰ ἐπανέλθει στὸ παλιὸ σύστημα φορολογίας. Βλ. σχετικὰ κυβερνητικὰ διατάγματα στὴ *Γενικὴ Ἐφημερίδα*, ἀρ. 24, 22 Μαρτ. 1830, σ. 93 - 94 καὶ ἀρ. 98, 13 Δεκ. 1830, σ. 459 - 460. Ἡ προοπτικὴ νὰ εἰσπράττει ἡ Κυβέρνηση ὅλους τοὺς φόρους ἀντὶ νὰ τοὺς πωλεῖ εἶχε δυσαρεστήσει τὶς ἀνώτερες τάξεις πού κινδύνευαν νὰ χάσουν μιὰ βασικὴ πηγὴ κέρδους· βλ. Lee πρὸς Adam, 9/21 Νοεμ. 1829 : CO (= Colonial Office) 136/59/4. (Οἱ παραπομπὲς στὸ CO καὶ τὸ FO γίνονται μὲ βάση τὶς μικροταινίες πού βρίσκονται στὸ ΚΕΙΝΕ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.) Γιὰ καταχρήσεις ἐνοικιαστῶν σὲ βάρος χωρικῶν βλ. ἐνδεικτικὰ : Θ. Κολοκοτρώνης πρὸς Γραμμ. Δικαίου, 13 Φεβρ. 1830, καὶ συνημμένα : ΓΑΚ, Γραμμ. Δικαίου, φ. 54 (: ὁ Παναγ. Παπατσώνης ἐξαπάτησε χωρικοὺς κατὰ τὸν ὑπολογισμὸ τῶν φόρων)· Κ. Ράμφος πρὸς Καποδίστρια, 16 Μαΐου 1831 : Ἀρχ. Καποδ. (= Ἀρχεῖο Ἰονίου Γερουσίας — Τμῆμα Καποδιστριακό), φ. 228 (: οἱ ἐπιστάτες Γενναίου Κολοκοτρώνη περιφέρονται μὲ ἐνόπλους γιὰ νὰ εἰσπράξουν φόρους, ἐνῶ μόλις οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ θερίζουν καὶ οὔτε ἀλάωνια ἐγιναν ἀκόμη οὔτε γεννημάτων συνάξεις»).

4. Ἀναγνώστης Ν. Μόστρας (Αἴγινα) πρὸς Καποδίστρια, 21 Φεβρ. 1828 : ΓΑΚ, Ἀρχεῖο Βλαχογιάννη, φ. 122· Fr. Thiersch, *De l'état actuel de la Grèce et des moyens d'arriver à sa restauration*, τ. 1 - 2, Λειψία 1833· ἑλλην. μετάφραση Α. Σπήλιου, τ. Α', Ἀθήνα «Τολίδης» [1972], σ. 199. Φαίνεται ὅτι τὰ περιθώρια κέρδους ἦταν τόσο μεγάλα

Παράλληλα, ἐντάθηκε ὁ κυβερνητικὸς ἔλεγχος γιὰ νὰ περιοριστοῦν οἱ καταχρήσεις κατὰ τὴν ἐνοικίαση τῶν προσόδων καὶ κατὰ τὴν ἀπόδοση τῶν ὀφειλομένων στὸ δημόσιο (τὰ χρεωστούμενα καταβάλλονταν σὲ 3 δόσεις). Ἐπιχειρήθηκε, ἐπίσης, μιὰ πρώτη ἐξακρίβωση τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, γιὰτι μὲγáλο μέρος τους εἶχαν σφετερισθεῖ ἰδιῶτες.⁵

Δὲν φαίνεται τὰ μέτρα αὐτὰ νὰ ἔφεραν τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα. Οἱ προσφορὲς ποὺ δόθηκαν γιὰ τὴν ἀγορὰ προσόδων στὸ τοπικὸ ἐπίπεδο, μὲ τὸν καταμερισμὸ τῶν φορολογικῶν περιοχῶν, ἦταν, τὶς περισσότερες φορές, τόσο χαμηλὲς ὥστε οἱ οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι ἀναγκάζονταν νὰ πλειοδοτοῦν αὐτοὶ κατὰ τὸν πλειστηριασμὸ, γιὰ νὰ ἀφήνουν τὴν εἴσπραξη τῶν φόρων στὸ δημόσιο.⁶ Οἱ διάφορες «ἐταιρίες» συνέχισαν νὰ ὑπάρχουν. Πάντως, εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ἄγρυπνη προσπάθεια τῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκονομίας νὰ προφυλάξει τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους ἔφερε, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἡσυχία ποὺ ἐξασφάλισε τὸ καποδιστριακὸ καθεστῶς, σημαντικὴ αὔξηση τῶν δημόσιων ἐσόδων.

Οἱ ὡς τότε ἐνοικιαστῆς βρέθηκαν στὴν ἀρχὴ σὲ ἀδυναμία νὰ ἀσκήσουν, ὅπως παλιά, πίεση, μέσω πολιτικῶν προσώπων, γιὰ διευκολύνσεις καὶ ἀπαλλαγές. Μὲ τὸ νέο κυβερνητικὸ σύστημα ποὺ σταδιακὰ ἐπιβλήθηκε ἀποκλείστηκαν ἀπὸ νευραλγικὲς θέσεις τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ οἱ σπουδαιότεροι ἐκπρόσωποι τῶν ἡγετικῶν ὁμάδων, ἐνῶ στίς ἐπαρχίες τοποθετήθηκαν ὡς διοικητὲς ἄτομα ποὺ ἦταν ξένα πρὸς αὐτὲς (ἐτερόχθονες κυρίως) καὶ ἐμφανίζονταν, τὶς περισσότερες φορές, πρόθυμα, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴ θέση τους, νὰ ἐφαρμόσουν ὡς τὰ ἀκράϊα τους ὅρια τὶς κυβερνητικὲς ἐντολὲς γιὰ ἐξάλειψη ἢ περιορισμὸ τῶν τοπικῶν ἐπιρροῶν. Μὲ τὴ νέα κατάσταση πραγμάτων ὀρισμένοι ἐνοικιαστῆς, κυρίως πρόκριτοι καὶ ὄπλαρχηγοὶ ποὺ δὲν διέθεταν ρευστὸ χρήμα γιὰ νὰ προκαταβάλουν τὶς πρῶτες δόσεις, ἀποκλείστηκαν τελείως ἀπὸ τὴν ἀγορὰ προσόδων· ἄλλοι προσαρμόστηκαν στὰ νέα δεδομένα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐλέγξουν καὶ πάλι τὸν ὅλο μηχανισμὸ ἐνοικίασης· νέοι, τέλος, ἐνοικιαστῆς, μὲ τὸν παραμερισμὸ παλαιῶν, ἐμφανίστηκαν στὸ προσκῆνιο καὶ θέλησαν νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὸ νέο διοικητικὸ πλαίσιο ποὺ διαμορφώθηκε γιὰ νὰ ἐδραιωθοῦν. Ἡ διαμάχη αὐτὴ γιὰ ἐπικράτηση συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν αὐξάνουσα

ὥστε μερικοὶ δανεῖζονταν χρήματα μὲ ὑψηλὸ τόκο γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συμμετάσχουν στὴν ἀγορὰ προσόδων. Κατὰ μία πληροφορία τὰ κέρδη ἔφθαναν τὰ 100%· βλ. Dawkins πρὸς Aberdeen, 15/27 Ἰουν. 1829 : FO (= Foreign Office) 32/5/54.

5. Βλ. ἔγγραφο Γ. Σταύρου στὴ σημ. 12.

6. Βλ. «Δημοπρασία τῆς ἐπαρχίας Γαστούνης. Τμῆμα τῆς Γούβας», 19 Ἀπρ. 1830 : ΓΑΚ, Ἔκτακτοι Ἐπίτροποι - Προσωρινοὶ Διοικηταί, φ. 90. Οἱ κάτοικοι τῆς Γαστούνης ζητοῦσαν, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἀγοράσουν προσόδους, νὰ πληρώνουν τὴν πρώτη δόση τοῦ ἐνοικίου μαζί μὲ τὴ δεύτερη· βλ. ἔκτακτος ἐπίτροπος Ἡλίδος πρὸς Καποδίστρια, 22 Ἀπρ. 1830 : ΓΑΚ, Γεν. Γραμμ., φ. 237.

νόμηση αντίθεση ανάμεσα στην Κυβέρνηση Καποδίστρια και την αντιπολίτευση που σχηματίστηκε έναντίον του.

Τò καποδιστριακό καθεστώς, όταν οί αντίπαλοί του ένέτειναν τις προσπάθειές τους για την ύπονόμηση και άνατροπή του, όχι μόνον άπομάκρυνε άπό τις κυβερνητικές θέσεις όλους όσους δέν τοϋ ήσαν άφοσιωμένοι, αλλά προχώρησε και σέ μέτρα που απέβλεπαν στην οικονομική τους έξασθένηση. Άνάμεσα σ'αϋτά τò σπουδαιότερο ήταν ή παρεμβολή ποικίλων έμποδίων στην ένοικίαση προσόδων. Άντίθετα, έννοήθηκαν όσοι έμφανίζονταν πιστοί στην Κυβέρνηση.

Άπό τούς πρώτους που έσπευσαν νά έπωφεληθοϋν ήταν οί Κολοκοτρωναίοι και οί συνεργάτες τους. Στην άρχή ό Καποδίστριας είχε δεχθεί με έπιφυλάξεις τή σύμπραξή τους. Γρήγορα, όμως, παραμέρισε κάθε δισταγμό, όταν διαπίστωσε ότι ή έπιρροή τους ήταν άπαραίτητη για νά περιοριστοϋν οί άντικυβερνητικές ένέργειες τών προκρίτων τής Πελοποννήσου και νά έξασφαλισθοϋν κυβερνητικοί ύποψήφιοι για τήν Δ' Έθνοσυνέλευση. Στην κρίσιμη αϋτή φάση για τήν έξουσία τοϋ Καποδίστρια, ό Θ. Κολοκοτρώνης ζήτησε πίστωση τοϋ δημόσιου ταμείου για νά αγοράσει προσόδους ώστε «νά οικονομήση όπωςοϋν τò ψωμί τοϋ όσπιτίου του, και άλλων ανθρώπων του, και άξιωματικών». Ζήτησε, έπίσης, νά πληρώσει τήν όφειλή του «με διορίας μακρύτερας άπό εκείνην τήν όποιαν δίδει ό περί δημοπρασίας νόμος εις τούς λοιπούς». Έτσι, θά μπορούσε άπό τις εισπράξεις νά καταβάλει τά χρεωστούμενα.⁷ Ό Καποδίστριας δέχθηκε νά δοθεί πίστωση στόν Κολοκοτρώνη 50.000 γροσίων, αλλά με τρόπο που δέν θά προκαλοϋσε παρόμοιες άπαιτήσεις και άπό άλλους ένοικιαστές.⁸ Ίκανοποίησε, έπίσης, αίτηση τοϋ Γενναίου Θ. Κολοκοτρώνη νά καθυστερήσει τήν πληρωμή τής τρίτης δόσης.⁹

7. Θ. Κολοκοτρώνης (Τριπολιτσά) πρòς Καποδίστρια, ιδιαίτερο, 12 Άπρ. 1829 : Άρχ. Καποδ., φ. 157, άρ. 7.

8. Καποδίστριας πρòς Θ. Κολοκοτρώνη, 21/3 Μαΐου 1829 : Άρχ. Καποδ., φ. 511, άρ. 37· Θ. Κολοκοτρώνης (Καρίταινα) πρòς Καποδίστρια, 2 Ίουν. 1829 : Άρχ. Καποδ., φ. 157, άρ. 4.

9. Καποδίστριας πρòς Γενναίο Κολοκοτρώνη, 20 Νοεμ. 1829 : ΓΑΚ, Χφ. 78 (= Άπομνημονεύματα Γενναίου Κολοκοτρώνη), φυλλ. Δ' (= έγγραφο), σ. 80 (Α) : «... Λέγεις ότι είναι τών αδυνάτων νά πληρώσης εις τήν προθεσμίαν τήν τρίτην δόσω. Τά ίδια λέγει και ό Κύρ. Κολιόπουλος. Σχεδόν ύλοι οί ένοικιασταί άκολοϋθοϋν τοϋτο τò παράδειγμα. Σέ έρωτώ λοιπόν πώς ήμπορεί ή Κυβέρνησις νά παραχωρήση εις τούς μèn αναβολήν τής πληρωμής, και νά μη παραχωρήση και εις τούς άλλους, και αν χαρισθῆ εις όλους, πώς θά ήμπορέση νά άπαντήσει τās κατεπειγούσας ανάγκας τής έπικρατείας; Έπειτα ποίον καιρόν ενδρίσκεις δια νά βάλλης τήν Κυβέρνησιω εις αϋτήν τήν θέσην; τόν καιρόν, όποτε οί ραδιοϋργοι κινοϋν οϋρανόν και γῆν, δια νά καταπέσουν τόν κόσμον, ότι μεταβάλλονται εντός όλίγων τά καθεστῶτα; . . . Ό κύριος Βλαχόπουλος [διοικητής Άρκαδίας] διατάττεται νά μη Σās στενοχωρήση, και γράφω πρòς τήν Οικονομίαν νά Σās παρα-

Ἡ εὐνοια πρὸς τοὺς Κολοκοτρωναίους φαίνεται ὅτι ἦταν εἰδικοῦ χαρακτήρα καὶ δὲν πρέπει νὰ παραχωρήθηκε καὶ σ' ἄλλους, τουλάχιστον πολλούς. Ἡ πολιτικὴ ποὺ κυρίως ἀποκρυσταλλώθηκε ἀπέβλεπε στὸν ἀποκλεισμό, μὲ κάθε τρόπο, τῶν ἀντιπολιτευομένων ἀπὸ τὴν ἀγορὰ προσόδων, ὥστε νὰ τοὺς ἀφαιρεθεῖ ἡ δυνατότητα ἐπιρροῆς τοῦ γεωργικοῦ πληθυσμοῦ ἢ ἡ ὅποιαδήποτε συγκέντρωση χρημάτων. Ὅρισμένοι διοικητὲς εἶχαν κατευθύνει τὴν Κυβέρνηση στὴ λήψη παρόμοιων μέτρων. Ἐγγραψε χαρακτηριστικὰ ὁ διοικητὴς Καλαβρῦτων Κ. Πελοπίδας ὅτι «ραδιοῦργοι» καὶ «σπερμολόγοι», γιὰ νὰ ἀνακτήσουν τὴν ἐπιρροή τους στοὺς κατοίκους καὶ νὰ ὠφελήσουν τὴν «αἰσχροκέρδειά» τους, ἀποφάσισαν «συσσωματωθέντες» νὰ ἀγοράσουν τὶς προσόδους τῶν ἐπαρχιῶν Καλαβρῦτων καὶ Βοστίτσας. Πρόσθεσε ὅτι «ἡ ἀγορὰ τῶν προσόδων ἐθεωρήθη ἀπ' ἀρχῆς τὸ μόνον μέσον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσε διὰ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ λαοῦ», καὶ τόνισε ὅτι στὴν προσπάθεια αὐτὴ τῶν ἀντικυβερνητικῶν ἀντιδρουσαν οἱ «καλοὶ πατριῶτες».¹⁰ Αὐτὰ γράφονταν ὅταν, μὲ τὴν ἀναγγελία (ἀρχὴς 1830) τῆς ἐκλογῆς τοῦ Λεοπόλδου ὡς βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδας, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι εἶχαν ἀναθαρρήσει καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἐδραιώσουν τὶς θέσεις τους, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τὸ διάδοχο σχῆμα. Παράλληλα, ἐπειδὴ ἀναμενόταν πτώση τοῦ καποδιστριακοῦ καθεστώτος, οἱ τιμὲς τῶν προσόδων ἔπεσαν πολύ, ὅσοι χρεωστοῦσαν (κυρίως ἐνοικιαστῆς) στὸ δημόσιο ταμεῖο ἀνέβαλαν μὲ διάφορες προφάσεις νὰ πληρώσουν,¹¹ ἐνῶ ὀλόκληρες ἐπαρχίαι ἀρνήθηκαν νὰ καταβάλουν φόρους. Ὁ-

χωρήσει ὅλας τὰς δυνατὰς εὐκολίας. Διὰ τὴν μεγάλην ταύτην παράβλεψιν ὁ ζῆλος καὶ ἡ καλὴ Σας διαγωγή θέλει ἀνταμείψει τὸ Ἔθνος μὲ δαψίλειαν Ἐπανειλημμένες ἦταν οἱ κατηγορίες τῶν ἀντιπολιτευομένων γιὰ τὴν εὐνοια ποὺ ὁ Καποδιστριας ἔδειχνε πρὸς τοὺς Κολοκοτρωναίους· βλ. π.χ. *Le Courrier de Smyrne*, ἀρ. 120, 18 Ἰουλ. 1830· ἀρ. 124, 15 Αὐγ. 1830· ἀρ. 127, 5 Σεπτ. 1830. Ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης προσπάθησε νὰ ἀντικρούσει τὴν κατηγορία ὅτι εὐνοήθηκε ἀπὸ τὸν Κυβερνήτη στὸ θέμα τῆς ἀγορᾶς τῶν προσόδων· βλ. Γενναίου Κολοκοτρώνη, *Ἀπομνημονεύματα* (Χειρόγραφον δευτέρον 1821 - 1862), ἐπιμ. Ἐμμ. Πρωτοψάλτη, στή σειρά «Βιβλιοθήκη Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους» ἀρ. 2, Ἀθήνα 1961, σ. 65: «. . . καθὼς πολλῶν ἐδίδοντο μικραὶ προθεσμίαι μὲ τόκον, οὕτως ἐδόθη καὶ πρὸς τὸν Γενναῖον. . .». Γιὰ τὶς ἐνέργειες τοῦ Δ. Πλαπούτα νὰ μὴν πληρώσει στὴν προθεσμία τῆς τῆς τρίτης δόσης ἀπὸ τὴν ἀγορὰ προσόδων τῆς ἐπαρχίας Καρίταινας βλ. ἔγγραφο τοῦ πρὸς Ρ. Παλαμῆδη, 26 Ὀκτ. 1829: ΓΑΚ, Ἀρχ. Βλαχ., φ. 254. Οἱ Κολοκοτρωναῖοι καὶ οἱ συνεργάτες τους Δημ. Πλαπούτας καὶ Νικ. Σταματελόπουλος ἦταν οἱ μόνοι ἀπὸ τοὺς Πελοποννήσιους στρατιωτικοὺς ποὺ συντηροῦσαν, μὲ δημόσια δαπάνη, ἔνοπλα σώματα.

10. Κ. Πελοπίδας (Καλάβρυτα) πρὸς Καποδίστρια, 26 Ἀπρ. 1830: Ἀρχ. Καποδ., φ. 471, ἀρ. 5. Μὲ τὴν ἴδια λογικὴ εἶχε ζητήσει ὁ Ν. Σπηλιᾶδης, Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, νὰ διορίζονται μόνο «πατριῶτες» ὡς δικαστῆς· βλ. Σπηλιᾶδης πρὸς Καποδίστρια, 28 Φεβρ. 1829: Ἀρχ. Καποδ., φ. 511, ἀρ. 9.

11. Οἱ ἐνοικιαστῆς τῶν προσόδων τοῦ 1829 χρεωστοῦσαν τὸ Μάιο 1830 566.000 γρ. περίπου· βλ. Καποδίστριας, «Ὁδηγία διὰ τὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις θέλει ἀποφασίσει ὀρι-

στόσο, πίσω ἀπὸ τὶς λέξεις «καλοὶ πατριῶτες» θὰ μπορούσε, ἴσως, νὰ ἀνιχνεύσει κανεὶς ὀρισμένους ἐνοικιαστῆς ποὺ μὲ τὴν προβολὴ τῆς ἀφοσίωσής τους στὴν Κυβέρνηση προσπαθοῦσαν νὰ ἐπικρατήσουν ἐναντὶ ἰσχυρότερων οἰκονομικῶν ἀνταγωνιστῶν. Δὲν ἀποκλείεται, ἐπίσης, στοὺς οἰκονομικοὺς στόχους τῶν «ἀφοσιωμένων» αὐτῶν ἐνοικιαστῶν νὰ συμμετεῖχαν καὶ κάποιοι διοικητές. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους, ἂν καὶ ἡ Κυβέρνηση ἔσπευσε νὰ ἀπαγορεύσει στοὺς ὑπαλλήλους τῆς νὰ ἐνοικιάζουν προσόδους, φαίνεται ὅτι δὲν σταμάτησαν, χρησιμοποιώντας ἀντιπροσώπους, τὴν ἐπικερδῆ αὐτὴ ἐπιχείρησι.¹²

Μὲ ἀφετηρία τὶς παραπάνω εἰσηγήσεις, πού, ὅπως φαίνεται, ἔγιναν καὶ ἀπὸ ἄλλα διοικητικὰ ὄργανα, ὁ Καποδίστριας ἔδωσε τὶς ἀκόλουθες ἐντολὲς στὸν ἔκτ. ἐπίτροπο Ἡλίδος: ¹³

«Μεταξὺ τῶν ἐνοικιαστῶν, οἱ ὅποιοι παρουσιάζονται διὰ τὰς ἐθνικὰς προσόδους τῶν ἐπαρχιῶν, πρέπει νὰ προτιμῶνται οἱ ἐγνωσμένοι διὰ τὰ εὐλικρινῆ καὶ πατριωτικὰ τῶν φρονήματα διότι ἂν οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀντενεργοῦντας [διαγραμμένο: ἰδιοτελεῖς καὶ κακόφρονας], ἔπεται ὅχι μόνον νὰ προξενήσουν ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἀλλὰ καὶ ζημίαν εἰς τὸ ταμεῖον καὶ δυσκολίας ἀνυπερβλήτους νὰ ἐπιφέρουν. ὅθεν διὰ νὰ προ-καταλάβωμεν τὰ ἐνδεχόμενα κίνομεν ἀναγκαῖον νὰ ληφθῶσι τ' ἀναγκαῖα μέτρα [διαγραμμένο: διατάξωμεν ὅτι, ἐὰν δοθῇ τοιαύτη περίστασις] ὥστε οἱ μέλλοντες νὰ ἐνοικιάσουν τὰς προσόδους ὁποιασδήποτε ἐπαρχίας ἂν δὲν εἶναι ἀνθρωποὶ ἄξιοι τῆς ὅλης ἐμπιστοσύνης τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐγνωσμένοι διὰ τὸν πατριωτισμὸν των, ἢ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν θέλει παραχωρήσει εἰς αὐτοὺς τὰς προσόδους, ἀλλὰ θέλει κάμει παντοίους τρόπους, διὰ νὰ τὰς ἐνοικιάσουν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι [διαγραμμένο: ὅχι μόνον δὲν ἀποτολμοῦν νὰ βλάψουν τὴν πατρίδα] ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των καὶ ὑπερασπίζονται τὰ συμφέροντά της. ἂν δὲ κατὰ δυστυχίαν δὲν εὐρεθῶσι τοιοῦτοι ἐνοικιασταὶ

στικῶς περὶ τῶν διαφορῶν τῶν μεταξὺ τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν περυσινῶν προσόδων, τοῦ Ταμείου καὶ τῶν φορολογουμένων», 8 Μαΐου 1830: ΓΑΚ, Γεν. Γραμμ., φ. 238.

12. Ὁ Γ. Σταῦρος, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκονομίας, ὁ ὁποῖος εἶχε παρευρεθεῖ, γιὰ τὴν προστασία τοῦ δημόσιου ταμείου, στὴν πώληση προσόδων σὲ διάφορες ἐπαρχίες τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν ἀνοίξη τοῦ 1829, εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἠγούμενοι, ἔκτακτοι ἐπίτροποι καὶ διοικητῆς ἀγόραζαν προσόδους. Διαπίστωσε, ἐπίσης, ὅτι σὲ μεγάλο βαθμὸ εἶχε γίνει «καταπλάκωση» τῆς ἐθνικῆς γῆς. Βλ. Γ. Σταῦρος (Τριπολιτσά) πρὸς Καποδίστρια, 2 Μαΐου 1829: Ἄρχ. Καποδ., φ. 511, ἀρ. 3. Γιὰ τὴν ἐκδίωξη δύο ὑπαλλήλων τῆς Γραμματείας Ἐπικρατείας ἐπειδὴ ἀγόρασαν, παρὰ τὴν κυβερνητικὴ ἀπαγόρευση, προσόδους βλ. Θ. Σχινᾶς πρὸς Γραμματέα Ἐπικρατείας, 3 Ἰουν. 1829 καὶ Θ. Σχινᾶς, Ν. Λουριώτης πρὸς Καποδίστρια, 8 Ἰουν. 1829: ΓΑΚ, Γεν. Γραμμ., φ. 204 καὶ 205. Περίπτωση ἐνοικιαστῆ πού κατέλαβε διοικητικὴς θέσεις ἀποτελεῖ ὁ Ἄν. Κονδάκης: βλ. Ἀπομνημονεῦματά του στὴ σειρά «Ἀπομνημονεῦματα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ '21» ἀρ. 11, ἐκδ. Γ. Τσουκαλά, Ἀθήνα 1957, σ. 72.

13. 22 Μαΐου 1830, σχέδιο: ΓΑΚ, Γεν. Γραμμ., φ. 240.

ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ Κυβέρνησις νὰ μὴν ἔχη καμμίαν ὑποψίαν, τότε αἱ πρόσοδοι τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων ὅσαι κινδυνεύουν νὰ παραδοθοῦν εἰς τὰς ἀντενεργείας τῆς κακοβουλίας, εἶναι ἀνάγκη νὰ συναχθοῦν ὑπὸ ἐπιστατῶν τῆς Κυβερνήσεως διὰ λογαριασμὸν τοῦ ταμείου...»).

Ὁ ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τὴν ἐνοικίαση προσόδων, ὁ μὴ διορισμὸς σὲ ἀξιώματα, ἡ μεγάλη δυσκολία γιὰ δανεισμὸ¹⁴ καὶ ἡ ἄρνηση τῆς Κυβερνήσεως νὰ καταβάλει ἀποζημιώσεις γιὰ τὶς προσφορὰς τοὺς στὸν Ἄγωνα, φαίνεται ὅτι εἶχαν ὀδηγήσει πολλοὺς προκρίτους καὶ ὀπλαρχηγοὺς σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο.¹⁵ Ἡ αἴτηση τοῦ Ἄνδρέα Ζαῖμη νὰ τοῦ δοθεῖ κυβερνητικὸ δάνειο 16.000 φοινίκων γιὰ τὴν ἀγορὰ προσόδων δὲν ἔγινε δεχτή, ἂν καὶ ὑποβλήθηκε σὲ περίοδο πού ἐμφανιζόταν πρόθυμος νὰ ἀποθαρρύνει κάθε ἀντικυβερνητικὴ ἐνέργεια.¹⁶ Ὁ Ἀναστάσιος Λόντος στράφηκε γιὰ δάνειο στὸν Γ. Κουντουριώτη.¹⁷ Σύμφωνα μὲ μαρτυρία συνεργατῶν τους, οἱ Δεληγιανναῖοι ἐπιδίωκαν, μέσω τῆς ἐκλογῆς ἡγεμόνα, τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Καποδίστρια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, καὶ τὴ δυνατότητα νὰ ἀνέμονται τὶς προσόδους.¹⁸

14. Ὑπάρχουν μαρτυρίες ὅτι ὁ Καποδίστριας θέλησε νὰ ἐμποδίσει τὴ σύναψη ἐξωτερικοῦ δανείου γιὰ τὶς ἀνάγκες γαιοκτημόνων τῆς Πελοποννήσου (Λόντου, Ζαῖμη, Δεληγιάννη κ.ἄ.) ἢ ἄλλων ἰδιοκτητῶν· βλ. Lee πρὸς Adam, 24/6 Δεκ. 1829 : CO 136/59/14· βλ. καὶ Lee πρὸς Adam, 17/1 Μαρτ. 1830 : CO 136/60/17· πβλ. ὅμως: Ν. Σπηλιάδης, Ἐπομνημονεύματα, τ. Δ', μέρος δεύτερο, ἔκδ. Κ. Διαμάντη, Ἀθήνα 1974, σ. 711.

15. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τῶν Μαυρομυχαλαίων οἱ ὅποιοι, ἔχοντας χάσει τὰ ἔσοδα πού ἡ οἰκογένειά τους εἰσέπραττε ἀπὸ τὴ Μάνη, εἶχαν φτάσει, μὲ τὴν ἄρνηση τοῦ Καποδίστρια νὰ ἰκανοποιήσῃ τὶς συνεχεῖς ἀπαιτήσεις τους γιὰ ἀποζημίωση ἢ τοποθέτηση σὲ ἐπικερδῆ ἀξιώματα, νὰ στεροῦνται ἀκόμα καὶ τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τὸ ζῆν.

16. Α. Ζαῖμης πρὸς Καποδίστρια, 9 καὶ 28 Φεβρ. 1831 : Ἀρχ. Καποδ., φ. 369. Πβλ. τί ἔγραψε σχετικὰ ὁ Σπηλιάδης (ὁ.π., τ. Δ', μέρος πρῶτο, σ. 227 σημ. 2) : «Ὅττοι [οἱ ὀλιγαρχικοὶ] δι' ἔλλειψιν χρημάτων ἀπὸ τῶν πολλὰ ἐμπόδια εἰς τὰ κινήματά των. Διὰ τοῦτο ὁ Ζαῖμης γράφων τὸν Κυβερν. ζητεῖ πίστωσιν πενήντα χιλιάδων γροσίων διὰ ν' ἀγοράσῃ προσόδους. Ὁ σκοπὸς του ἀπέβλεπε διὰ νὰ πορισθῇ χρήματα πωλῶν τὰς ὁποίας ἤθελεν ἀγοράσει προσόδους. Ἀλλ' ὁ Κυβερν. δὲν ἔκρινεν εὐλογον νὰ τὸν κάμῃ τὴν χάριν ταύτην καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν δώσῃ ὅπλα κατὰ τῶν καθεστώτων, καὶ διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἐνέδιδεν εἰς τὴν αἴτησίν του διὰ φόβον, καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀπατήσῃ τοὺς πολίτας μὲ τὰς προσόδους». Μιὰ ἄλλη πληροφορία ἀναφέρει ὅτι ὁ Ζαῖμης εἶχε δανειστεῖ 7.000 τάλληρα ἀπὸ τὸν Th. Gordon : «Ἐγγραφα κατασχεθέντα Ἄνδρ. Καλαμογάρτη», στό : Β. Κρεμμυδάς, «Ἡ δολοφονία τοῦ Κυβερνήτη Ἰωάννη Καποδίστρια», Ὁ Ἐρανιστῆς 14 (1977) 253 σημ.

17. Ἄν. Λόντος πρὸς Γ. Κουντουριώτη, 13 Νοεμ. 1829 : Ἀρχεῖα Λαζάρου καὶ Γεωργίου Κουντουριώτου, ἔκδ. Γενικῶν Ἀρχείων Κράτους, ἐπιμ. Κ. Διαμάντη, τ. Γ', Ἀθήνα 1969, σ. 121 : ζήτησε 600 δίστηλα μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ μόλις πουλοῦσε τὴν παραγωγὴ σταφίδας ἀπὸ τὰ κτήματά του.

18. Κ. Μεγαλόφωνος (Ναύπλιο) πρὸς Καποδίστρια, 6 Ὀκτ. 1830 : Ἀρχ. Καποδ., φ. 218, ἀρ. 53.

Τὰ «πατριωτικὰ» φρονήματα τῶν ἐνοικιαστῶν στοὺς ὁποίους θέλησε νὰ στηριχθεῖ ἡ Κυβέρνηση ὑποχώρησαν γρήγορα, ὅταν διαπίστωσαν ὅτι ἡ τελευταία κλονιζόταν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πλέον (ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1831) ἐπίθεση τῶν ἀντιπολιτευομένων. Ἡ Μάνη εἶχε στασιάσει, ἡ Ὑδρα ἀρνιόταν νὰ ὑπακούσει, ὁ Τσάμης Καρατάσος ἐπιχειροῦσε νὰ ἐξεγείρει τοὺς Ρουμελιῶτες στρατιωτικούς, ληστὲς ἐμφανίστηκαν σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Πελοποννήσου. Ὁ Καποδίστριας θέλησε νὰ ἀποδώσει στοὺς ἀντιπάλους του τὴ δράση τῶν ληστῶν: ἰσχυρίστηκε ὅτι ὁ «καθ' αὐτὸ σκοπὸς τῶν μηχανορράφων ὑφίσταται εἰς τὸ νὰ παραλύσουν τὴν Κυβέρνησιν, καὶ νὰ τὴν στερῶσιν ἀπὸ τοὺς χρηματικούς πόρους της. Ἐὰν τῶ ὄντι δὲν δυνήθῃ νὰ συνάξῃ τὰς προσόδους τοῦ κράτους, ὅλα θέλουν ἀνατραπῆ, διότι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τινὰς μεγάλας ἐλπίδας εἰς ξένην βοήθειαν. Διὰ νὰ τῆς ἀφαιρέσουν λοιπὸν τὰς προσόδους ἐσήκωσαν εἰς τὰ ἄρματα τοὺς λεγομένους κλέπτας».¹⁹ Δὲν ὑπάρχουν, ὥστόσο, ἰσχυρὲς ἐνδείξεις ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς ἀντιπολίτευσης, ποὺ βρισκόταν στὴν Ὑδρα, ὑποκίνησε τὰ ληστρικά κινήματα. Εἶναι, ὅμως, πιθανὸ ὅτι ὀρισμένα ἄτομα, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι καὶ ἐνοικιαστὲς καὶ ὄχι κατ' ἀνάγκην ἀντιπολιτευόμενοι, νὰ θέλησαν, μὲ τὴν ἐνθάρρυνση τῆς ληστείας, νὰ ἀποκομίσουν ὀφέλη οἰκονομικὰ (π.χ. τὴ μείωση τῆς τιμῆς τῶν προσόδων) ἢ πολιτικὰ (π.χ. τὴν ἀπομάκρυνση κάποιου ἀνεπιθύμητου διοικητικοῦ ὄργανου). Γεγονός, πάντως, εἶναι ὅτι ἡ ἀδυναμία τῆς Κυβέρνησης νὰ ἐκποιήσῃ τὶς προσόδους σὲ ἱκανοποιητικὲς τιμὲς²⁰ καὶ ἡ ἀπροθυμία, μὲ διάφορες δικαιολογίες ποὺ ἡ συγκεχυμένη κατάσταση πρόσφερε, τῶν ἐνοικιαστῶν νὰ καταβάλουν τὰ ὀφειλόμενα ἢ τὶς πρῶτες δόσεις τοῦ 1831, αὔξησε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ ἔλλειμμα τοῦ δημόσιου ταμείου καὶ ἀνάγκασε τὸν Καποδίστρια νὰ καταφύγῃ, γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων, στὴν κοπὴ ἀκάλυπτου χαρτονομίσματος καὶ σὲ ἔκτακτες ρωσικὲς οἰκονομικὲς ἐνισχύσεις: ἰσχυρὲς ἐνδείξεις τοῦ ἀδιεξόδου στὸ ὁποῖο εἶχε ὀδηγηθεῖ τὸ καθεστῶς.

Οἱ ἀκόμα μεγαλύτερες ἐντάσεις ποὺ ἀκολούθησαν τὴ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια περιόρισαν στὸ ἐλάχιστο τὴ δυνατότητα τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας νὰ διαχειρίζεται τὰ κρατικὰ ἔσοδα. Οἱ ἀντικυβερνητικοὶ ποὺ σχημάτισαν Κυβέρνηση τὸν Μάρτιο - Ἀπρίλιο 1832 ἐπιχείρησαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐνοικιάσουν τὶς προσόδους μὲ κριτήρια πολιτικά. Ὡστόσο, δὲν ἔλεγχαν παρὰ μόνο τὴν πρωτεύουσα. Στὴν ὑπαιθρο τὰ στρατεύματα τοῦ

19. Καποδίστριας πρὸς Π. Ἀναγνωστόπουλο, 21 Μαΐου/2 Ἰουν. 1831: Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, Τμῆμα Χειρογράφων, Ἀρχεῖο Α', ἀρ. 7920.

20. Οἱ τιμὲς τῶν προσόδων τοῦ 1831 ἦταν κατὰ 40% μικρότερες σὲ σύγκριση μ. αὐτὲς τοῦ 1830: βλ. Dawkins πρὸς Adam, 22/3 Ἀπρ. 1831: CO 136/605/97.

Κολοκοτρώνη, τοῦ Θ. Γρίβα καὶ ἄλλων ὄπλαρχηγῶν εἰσέπρατταν γιὰ λογαριασμό των τοὺς διαφόρους φόρους. Οἱ προσπάθειες τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ τοῦ Ὄθωνα γιὰ κάποια ἐκλογίκευση τοῦ συστήματος τῶν φόρων καὶ τοῦ τρόπου εἴσπραξίης του θὰ προσκρούσουν στὰ ἐδραιωμένα συμφέροντα τῶν ἡγετικῶν ὁμάδων, οἱ ὁποῖες, μὲ θαυμαστὴ προσαρμοστικότητα, θὰ συνεχίσουν νὰ νέμονται τὶς κρατικὲς προσόδους καὶ ὑπὸ αὐταρχικὸ καὶ ὑπὸ συνταγματικὸ καθεστῶς.

Χ. Κ. ΛΟΥΚΟΣ